

Malejkó Norbert

Ezüstlap

két dagerrotípia

1. Az első fény

A Boulevard du Temple, 1838

A háztetők mint vaspillérek,
kristálypárás ég alatt dőlnek össze.
Senki sem mozdul. A galambok is
statáriális csendben ülnek.

Egy ablak –
fél szemmel néz az időbe.
Egy férfi, vagy csak az árnyéka,
cipőt tisztít az utcasarkon.
Nem tudja, hogy ő lesz az első.

Az utca üres, mint a világ
a születése előtt.
Sok fény van –
úgy tapad a házfalra,
mint régi imák
egy megégett templomban.

A kamera: fatestű démon,
kénsárga lehelettel.
A lencse: üvegnyílás az örökkévalóságba.

Néz. Rögzít. Elfelejt.
Kivéve az utcaképet,
ahol először lett árnyéka
az időnek.

2. Portré egy tükör nélküli nőhöz

Dorothy Catherine Draper, 1840 körül

Nem mosolyog. Nem is tudna.

A fény akkoriban harapott.
Tíz percig kellett
mozdulatlannak lenni –
a levegő is megszűnt
létezni körülötte.

Csipkefőkötében ül,
mint egy templomi relikvia.
Fehérsége
vakon világít a fekete ónon.
Olyan, mint egy szellem,
akit a kamera visszahívott
a túlvilágról.

A haja tökéletes:
nem emberi kezek rendezték.
Az arca nem arc:
emlék a jövőnek.

A tekintete nem ránk néz,
hanem valahová mögénk,
a szobába,
amit a világ elfelejtett.

Oláh András

vallomás

poros kövekbe törli ingét a nyár
szomjasan tátog a tikkadt folyómeder
kicsorbult tükörként hazudik szemünkbe
meztelen mellünkbe karmol a nap
remegő fűszálak tövében
álmok kuporognak kimarjult testtel
– lúdbőrző félelem: lekaszált
mosolyok emléke fojtogat –
szemed meleg tavában álmok vitorlái
kezed ölelés-emléket rejteget
kifakult arcod megkarcolt vallomás